

нѣкакви побуждения. Този дѣдо казва на царя: „Е, синко, благодаря ти, че ме покани въ файтона си, краката ми се бѣха откъснали отъ умора, всрѣдъ пѣтя щѣхъ да си остана“. — Нѣма нищо, мене ми е приятно, че ми се отдаде случай да ви услужа. И бабата сѣмо казва на царя: „Господъ здраве да ти дава, синко, ако не бѣше ти, щѣхме да си останемъ по пѣтя“. — Нѣма нищо, мене ми е приятно, че ви срещнахъ и можахъ да ви услужа. Той ги завжда до къщата имъ, взима имъ адреса и казва: „И другъ пѣтъ бихъ желалъ да ви услужа“. Тѣ му казватъ: „Е, синко, такива хора много рѣдко се срѣщатъ, не знаемъ гдѣ си възпитанъ“. — Не, има добри хора по свѣта, има ги навсѣкѣдѣ. Когато човѣкъ иска да прояви любовта, той може и като царъ да я прояви, може и като простъ, като бѣденъ човѣкъ пакъ да я прояви. Въ тоя случай тия двамата стари хора сѣ били разумни, добри хора! Сега, азъ нѣма да ви разпиривамъ нищо за разговора, който се е водилъ между тѣхъ. Това е единъ цѣлъ разказъ. Царьтъ е подчерпилъ единъ великъ урокъ отъ този разговоръ. Стариятъ дѣдо казва на царя: „Е, синко, добръ да живѣешъ! Виждашъ ли моята глава, какъ е побѣлѣла отъ страдания? Много съмъ страдалъ въ живота си, и знаешъ ли защо съмъ дошълъ до туй положение? Гледай ти поне да бѣдешъ изпълнителенъ, и прави на всички тѣй, както направи и на насъ. Бѣди тѣй услужливъ не само къмъ старитѣ, но и къмъ всички нуждающи се“. Какво би било отъ васъ, ако въ сърцата ви би проникнала тази любовъ! Не че тази любовъ не съществува въ васъ, но нѣкой пѣтъ не искате да я проявите, а за сега